

Een huilend kind, een krassende vogel
Over verwondering en zingeving in het leven

Het is een gewone zondagmiddag in de bossen bij Amerongen.
Prachtig oerbos... het mos loopt soepel onder de voeten.
Het is niet druk, niet overlopend van mensen. Stilte.
Eindelijk... even weg uit de Randstad en op adem komen.
De gassen en geluiden van hard optrekkende motoren laat ik achter me.
Het getwitter en gepraat laat ik even voor wat het is...
Ik ruil het in voor de stilte van het bos. Stilte...?
Wanneer ik even een stuk op weg ben wordt mijn aandacht onverwacht getrokken
door gepiep. Het lijkt wel getwitter, maar het is gekwetter.
Ik blijf staan op het zachte groen en concentreer mijn aandacht.
Waar komt het toch vandaan?
Plotseling zie ik een dode berk.... en daar, midden in dat dode hout een gat.
Het is een spechtnest. De afgebroken dode berk: hij kwettert van leven.
De jongen sperren hun bekjes wijd open en laten van zich horen.
Ik luister ademloos tot mijn ogen de moedervlucht opmerken.
De moeder is haar jongen niet vergeten en zij komt met voer.
De jongen zullen leven. Ik sta verwonderd en ademloos,
Mijn hart gaat open en raak tot tranen toe ontroerd...
Ik ben er dagenlang vol van. Het raakt me dieper dan ik dacht:
Hoe uit dode berk nieuw leven voortkomt.... Zo gewoon en zo wonderlijk.

Ik vertel het aan een vriendin. Zij luistert en ook haar ogen gaan open.
Een nieuw verhaal ontstaat... ergens in haar huis woont ook een vogel.
Die vogel zit ergens maar waar? Met haar man probeert zij de vogel te vinden...
Hij zit vast in de schoorsteen; zijn getik en gekras is zachtjes te horen.
Wanneer de TV te hard aan staat, hoor je het bijna niet.
Mijn vriendin en haar man realiseren zich dat de vogel erg bang moet zijn.
Daarom zetten ze de schouw open, zorgen voor wat verduistering en zij
wachten een tijdje. Een uurtje later... een jonge ekster kruipt naar het waterbakje
dat mijn vriendin had gereedgezet. Voorzichtig benadert zij de ekster.
Hij laat zich tamelijk gemakkelijk oppakken, is moe van de het tikken en krassen.
Ze zetten de jonge vogel in de tuin. En nog maar een paar minuten later roept mijn vriendin:
Kom eens kijken....! De ouders van de jonge ekster zitten bij het jong....
Prachtig!

Terwijl zij zo vertelt moet ik denken aan het jongetje dat laatst na 10 uur onder het puin
vandaan gehaald werd. Hoeveel vreugde en geluk ervaren de reddingswerkers
wanneer zij dat jonge kind aan de toekomst mogen teruggeven.
Er was niets meer, geen hoop bijna, en dan toch... een huilend kind, een krassende vogel,
Alsof er meer is tussen hemel en aarde: vreugdevolle verwondering! Adembenemend!
Groots!

Remy Jacobs, geestelijk verzorger
Lerende praktijk Zingeving/Projectcoördinator MOTTO – IJsselmonde

Met dank voor de inspiratie door Bea, Nicolien, Joke, Veronique.